

Arrest

nr. 106 290 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 februari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 14 december 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 8 februari 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 26 februari 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen," wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: F.S., Nationaliteit :Verenigd Koninkrijk, (...)

REDEN VAN DE BESLISSING

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene diende origineel een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als student op 27/08/2008. Nadien diende hij een nieuwe aanvraag in voor een verklaring tot inschrijving als werknemer/werkzoekende op 07/07/2010 en verkreeg de E-kaart op 14/12/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun heeft ontvangen van het OCMW. De situatie van betrokkene blijkt geheel gewijzigd.

Op 09/11/2012 verstuurde de Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst in toepassing van artikel 60§7 van de OCMW wet voor bepaalde duur (01/09/2012- 30/06/2013) en loonfiches van de maanden augustus-oktober 2012.

Betrokkene wordt sinds 01/09/2012 tewerkgesteld door het OCMW van Merelbeke onder artikel 60 van de OCMW-wet Het betreft echter een sociale tewerkstelling dat door het OCMW zelf wordt aangeboden aan personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen, of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen.

Deze aanwerving geniet een maandelijks verhoogde toelage ten laste van de POD Maatschappelijke integratie en een totale vrijstelling van patronale bijdragen. Een belangrijke voorwaarde om in aanmerking te komen voor een artikel 60-tewerkstelling, is inderdaad gerechtigd zijn op een leefloon of op financiële maatschappelijke hulp. Meneer genoot voorafgaand aan de sociale tewerkstelling via het OCMW reeds maandenlang een leefloon in eerste categorie en vormde op die manier een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Meneer is nu weliswaar sociaal tewerkgesteld via het OCMW, maar gelet op het feit dat zijn aanwerving een maandelijks verhoogde staatstoelage geniet valt hij dus de facto verder ten laste van het sociale bijstandstelsel.

Meneer blijkt bij het OCMW tewerkgesteld te zijn onder artikel 60 §7 van de OCMW wet. Concreet wil dit zeggen dat het OCMW- omdat betrokkene geen kans maakt op de reguliere arbeidsmarkt- hem aan het werk heeft gezet in een aangepaste functie. De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is betrokkene de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, te laten wennen aan een ander levensritme, e.d.m. Ondanks het feit dat betrokkene wel degelijk aan de slag is, kan betrokkene het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig art 40 §4, eerste lid, 1° (wet 15.12.1980) niet behouden, vanwege de aard van de tewerkstelling. De EU-richtlijn 2004-38 is dienaangaande zeer duidelijk: voor zover EU-burgers zich wensen te vestigen in het kader van een economische activiteit en/of daadwerkelijk een reële kans maken op tewerkstelling kan toepassing gemaakt worden van het 'vrij verkeer'. Het is echter niet de bedoeling dat een EU- burger die niet terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt en geen bestaansmiddelen ter beschikking heeft, eert maandenlang moet ondersteund worden door het sociale bijstandstelsel van het gastland in de hoop dat hij nadien wel terecht zou kunnen op de arbeidsmarkt.

Derhalve kan betrokkene overeenkomstig art. 40 §4 (wet 15.12.1980) niet langer het verblijfsrecht uitoefenen. Zijn verblijfsrecht wordt daarom overeenkomstig art. 42bis §1 (wet 15.12.1980) ingetrokken (...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk dient gewezen te worden op het gestelde in artikel 39/81, vijfde en zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die luiden als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

“Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

In de voorbereidende werken van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie die ertoe strekt artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet te wijzigen, kan het volgende gelezen worden: *“De meerwaarde van een syntheseseminarie is meervoudig omdat het verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”* (Kamer, zitting 2012-2013, Doc 53, 2572/002, p.6).

Uit het bovenvermelde kan afgeleid worden dat de bedoeling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het annulatieberoep door het de Raad mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de syntheseseminarie.

In casu blijkt dat verzoeker in de syntheseseminarie een toelichting bij de middelen verstrekt die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift. Hierna worden de middelen derhalve enkel in ogenschouw genomen zoals zij in syntheseseminarie voorkomen (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.017).

2.2. Verzoeker voert volgend eerste middel aan: *“Schending van de artikelen 40§4 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.”*

Verzoeker betoogt in zijn syntheseseminarie als volgt:

“Dat vaststaat dat verzoeker sedert 1 September 2012 door het OCMW van Merelbeke onder het art. 60 van de OCMW-wet tewerkgesteld is.

Dat deze overeenkomst in toepassing van art. 60§7 van de OCMW-wet werd gesloten voor de periode van 1.09.2012 tot 30.06.2013 en een voltijdse tewerkstelling betreft.

Dat verzoeker tevens ter staving de loonfiches van maanden augustus tot oktober 2012 neerlegde.

Dat verweerder echter volkomen onterecht van oordeel is dat verzoeker omwille van de aard van tewerkstelling niet meer in aanmerking komt voor een verblijf als werknemer in België.

Dat verzoeker opmerkt dat uit het art. 40 §4 Vw. immers niet blijkt dat de aard van tewerkstelling een voorwaarde is waarvan het statuut van werknemer afhankelijk is.

Dat verder verzoeker opmerkt dat hij een EU-onderdaan is.

In het EU-verdrag wordt nergens een definitie gegeven van het werknemersbegrip.

Dat vaststaat dat het vrij verkeer van werknemers een van de door het Verdrag gewaarborgd vrijheden betreft waardoor het Hof van Justitie het begrip steeds ruim heeft gemterpreteerd. Het Hof van Justitie sluit aan bij de definitie in het klassieke arbeidsrecht waarbij iemand gedurende een bepaalde tijd onder gezag prestaties levert en als tegenprestatie een vergoeding ontvangt. Volgens het Hof is de betaling van het loon essentieel.

Het Hof van Justitie stelt in zijn arrest Levin²: Bovendien stelt richtlijn nr. 68/360 waarzij in art. 4 de werknemers - tegen overlegging van het document op vertoon waarvan zij het grondgebied hebben betreden, en van een door de werkgever afgegeven verklaring van indienstneming of tewerkstelling - het recht van verblijf verleent, dit recht niet afhankelijk van enige voorwaarde omtrent het soort werk of het daarmee verworven inkomen.”

In het arrest Kurz oordeelde het Hof dat een werknemer iemand is die gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie loon ontvangt en dat de rechtskwalificatie van de lidstaten, de productiviteit, de hoogte van het loon, de herkomst van de middelen waarmee het loon betaald wordt, niet relevant zijn.

Dat, gelet op het art. 40§4 Vw. en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat het recht van verblijf van een EU-onderdaan niet afhankelijk is van het soort werk, verweerder in de bestreden beslissing geenszins kan stellen dat verzoeker niet langer het verblijfsrecht kan uitoefenen vanwege de aard van zijn tewerkstelling (tewerkstelling onder art. 60§7 van de OCMW-wet).

Dat er sprake is van schending van de materiele motiveringsplicht, van de artikelen 40 §4 en 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verzoeker dienaangaande wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26.10.2012 nr. 90 589 waarin de Raad oordeelde dat de aarde van werk, in casu betrof het een tewerkstelling in een GESCO-statuut (gesubsidieerde contractueel), niet relevant is voor het recht van verblijf van een EU-onderdaan als werknemer.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven van 9 november 2012 van de verwerende partij werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende zijn huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd hem gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen”*.

2.6. Verzoeker maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een arbeidsovereenkomst bij het OCMW van Merelbeke in uitvoering van artikel 60, §7 van de OCMW-wet van 1 september 2012 tot en met 3 juni 2013;
- loonfiches augustus t.e.m. oktober 2012.

2.7. Op grond van de voorgelegde stukken stelt verweerder in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat het verblijfsrecht als werknemer overeenkomstig artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet niet kan behouden blijven vanwege de aard van zijn tewerkstelling. Verweerder besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker bevestigt in zijn synthesesmemorie expliciet dat hij sedert 1 september 2012 door het OCMW van Merelbeke is tewerkgesteld onder het regime van artikel 60 van de OCMW-wet.

2.9. Waar verzoeker in essentie betoogt dat de aard van tewerkstelling niet relevant is in het kader van het statuut van werknemer, dient de Raad vooreerst op te merken dat het begrip “werknemer” niet nader wordt toegelicht in de Vreemdelingenwet. De artikelen 40 e.v. van de Vreemdelingenwet vormen de omzetting van richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van verkeer en vrij verblijf op het grondgebied van de lidstaten van voor de burgers van de Unie en hun familieleden. Aldus is er nood aan een richtlijn- en verdragsconforme interpretatie van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet en dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om te kunnen bepalen wie als werknemer in aanmerking komt.

2.10. Volgens de gevestigde rechtspraak van het Hof van Justitie dient het begrip “werknemer” ruim te worden uitgelegd. Volgens het arrest Lawrie-Blum van 3 juli 1986 (zaak 66/85) moet bij de omschrijving van het begrip worden uitgegaan van objectieve criteria die, gelet op de rechten en plichten van de betrokkenen, kenmerkend zijn voor de arbeidsverhouding. Het hoofdkenmerk van deze verhouding is dat iemand gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag prestaties levert en als tegenprestatie een beloning ontvangt.

Uit het arrest Levin van 23 maart 1982 (zaak 53/81) volgt bovendien dat het vrij verkeer van werknemers enkel geldt voor het verrichten van reële en daadwerkelijke arbeid. In casu blijkt dat een persoon die tewerkgesteld is onder artikel 60 van de OCMW-wet prestaties levert in het kader van een ondergeschiktheidsverhouding en als tegenprestatie hiervoor een beloning ontvangt. Het hoofdkenmerk van de arbeidsverhouding is dus aanwezig.

2.11. Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet (hierna: artikel 60-tewerkstelling) is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen.

2.12. In het arrest Betray van 31 mei 1989 (zaak 344/87) stelt het Hof van Justitie dat de vraag of iemand als werknemer kan beschouwd worden niet afhankelijk is van de omstandigheid dat de

productiviteit van de tewerkgestelde gering is ingevolge die regeling, noch van de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald. Zo stelt het Hof dat er niet wordt afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer door het feit dat de beloning goeddeels uit overheidssubsidies wordt betaald.

In hetzelfde arrest stelt het Hof echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopnemings van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hun mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd. Het Hof besloot *“een onderdaan van een Lid-Staat, die in een andere Lid-Staat tewerk is gesteld in het kader van een regeling als (...) , waarbij de verrichte werkzaamheden enkel een middel zijn ter revalidatie of wederopnemings van de betrokkene in het arbeidsproces, niet enkel uit dien hoofde kan worden erkend als werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht.”*

2.13. Zoals reeds werd vooropgesteld, is de artikel 60-tewerkstelling erop gericht werk te bieden aan personen die uit de arbeidsmarkt zijn gestapt of gevallen met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd, waardoor verzoeker niet als werknemer kan worden beschouwd. Verwerende partij kon derhalve terecht beslissen dat verzoeker omwille van de aard van zijn tewerkstelling het verblijfsrecht als werknemer niet kan behouden.

2.14. Door aldus te oordelen dat verzoeker omwille van zijn artikel 60-tewerkstelling niet als werknemer kan worden beschouwd, voegt verwerende partij geen voorwaarde toe aan artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet doch doet zij niet meer dan een interpretatie te geven aan het erin vervatte begrip “werknemer” die conform de bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie is. Verzoekers uitleg dat hij in het kader van een vrij verkeer van dergelijke tewerkstelling kan genieten kan geen afbreuk doen aan het voormelde. De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker als Engelse onderdaan geen beroep zou mogen doen op een artikel 60-tewerkstelling.

Het eerste middel is ongegrond.

2.15. In een tweede middel werpt verzoeker op, *“Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn Belgische vriendin, met wie hij te Merelbeke samenwoont, wordt gescheiden (cf. stuk 2).

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel. Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder heeft nagelaten verzoekers gezinsleven in België (hij woont te Merelbeke samen met zijn vriendin [S.D.], die heden ernstig ziek is ingevolge de ziekte van Hodgkin), zijn langdurig verblijf in België (sinds augustus 2008) en zijn integratie in de Belgische samenleving (cf. stuk 3) in overweging te nemen alvorens een einde te maken aan verzoekers verblijfsrecht. Dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige werk-en gezinssituatie van verzoeker. Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder heeft getracht een correct evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging.”

2.16. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker gewag gemaakt heeft van zijn Belgische vriendin waarmee hij zou samenwonen. Alleszins heeft verzoeker twee vestigingsaanvragen ingediend die niet gebaseerd zijn op zijn relatie met een Belgische vriendin. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren dat hij omtrent zijn relatie een motivering zou vinden in de bestreden beslissing. Waar verzoeker betoogt dat een afweging in de bestreden beslissing ontbreekt inzake zijn werksituatie dient de Raad op te merken dat dit feitelijke grondslag mist.

2.17. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn vriendin een familieleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden beslissing is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8

van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.18. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. In casu streeft de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de handhaving van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 42bis van de Vreemdelingenwet.

2.19. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent voorts met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het gezinsleven kunnen inperken (EHRM, nr. 265/07 van 31 juli 2008, Darren Omoregie tegen Noorwegen). Inzake immigratie heeft het EHRM er verder bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

2.20. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM door de toepassing van de nationaal-rechtelijke verblijfswetgeving moet worden beoordeeld rekening houdend met het algemeen belang van de staat ten opzichte van het individueel belang van de vreemdeling. Verzoeker die stelt sedert 2008 in het Rijk te verblijven, toont met zijn beknopt betoog ondersteund door slechts twee stukken, waarbij het ene stuk aantoont dat hij op hetzelfde adres verblijft als zijn voorgehouden Belgische vriendin en het andere stuk aantoont dat hij ijverig Nederlands leert, niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan een niet eerder gemeld gezinsleven met zijn vriendin en een privéleven in België verder te zetten en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds, die erin bestaan de verblijfsreglementering te doen naleven. De bestreden beslissing leidt er op zich niet toe dat verzoeker voor- goed gescheiden wordt van zijn voorgehouden Belgische vriendin. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen zijn voor het verderzetten van dit vermeend gezinsleven in zijn land van herkomst, het Verenigd Koninkrijk. Ten slotte verhindert de bestreden beslissing niet dat verzoeker een nieuwe vestigingsaanvraag indient in België als partner van een Belgische onderdaan, indien hij voldoet aan de voorwaarden gesteld in 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA